

1. vydání 7. února 2019

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři,

do rukou se Vám dostává první číslo školních novin, respektive Šaldovin. Možná jste se pozastavili nad názvem tohoto čísla. Ale ne, čtete správně Vánoční ohlédnutí. Někdo by mohl říct, že už je únor. Někdo zase, že do Vánoc zbývá už jen 10 měsíců. Pravda tohoto zpoždění je ale taková, že jsem s nápadem realizovat vlnu školních novin přišla zhruba v listopadu, což byl čas před Vánoce. A Vánoce tematicky vždycky zasáhnou všechny, i redaktory a přispěvatele do těchto novin. A tak se kvůli velké časové tísní nepodařilo, aby noviny tematicky odpovídaly období, ve kterém se vydaly.

Dlouho jsem se zamýšlela nad tím, co by Vám jako čtenářům, učitelům nebo studentům měly takové školní noviny předat. A přišla jsem na to, že jednu důležitou věc tento projekt předat může. Je to schopnost přemýšlet, pochybovat a následně si utvářet vlastní názory. Přemýšlet o tom, co nám kdo řekl nebo co někde napsal. Přemýšlet a utvořit si obrázek nejen o sobě, ale i o druhých nebo o společnosti. Ač se to může zdát směšné, tak je bohužel pravda, že dnes mnoho vzdělaných lidí o věcech nepřemýšlí a místo pro vlastní názory a pohled na svět mají prázdné. Pojďme tedy podpořit každodenní snahu našich učitelů naučit nás myslet a přemýšlet z různých úhlů pohledu. Od matematiky až po výtvarnou výchovu. A i když jim tímto nezvýšíme platy, můžeme alespoň zvýšit příjemnost místa, kam chodíme skoro každý den. A když z této školy tento rok odmaturová nejméně 100 přemýšlejících studentů, kterým tímto přeju mnoho zdaru, tak třeba bude na světě líp. Uznejte, jak hezká je představa, že čím více přemýšlejících lidí, tím lepší (živo)byť. A jak jednou řekl jeden německý vědec Georg Lichtenberg: „Zdravý učenec je člověk, u něhož přemýšlení není nemoc.“

Chtěla bych poděkovat všem, kteří se na realizaci prvního výtisku novin podíleli. Především redakci, která odvedla skvělou práci.

Přeji Vám příjemné čtení a mnoho úspěchů ve škole i v životě.

Klára Kopytková (šéfredaktorka)

GRUSSWORT

Sehr geehrte Leserinnen und Leser,

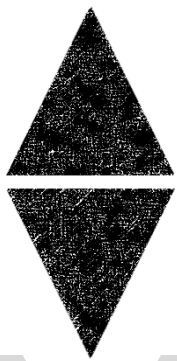
ihr bekommt die erste Ausgabe der Schulzeitung Šaldovin. Vielleicht habt ihr über den Titel dieser Ausgabe nachgedacht. Aber er ist wirklich richtig. Das Thema heißt „Weihnachtsfest im Rückblick“. Man könnte sagen, dass schon Februar ist. Jemand anderes, dass bis Weihnachten nur noch 10 Monate übrigbleiben. Die Wahrheit für diese Verzögerung ist jedoch, dass ich die Idee, eine Schulzeitung herauszugeben, ungefähr im November hatte, als die Zeit vor Weihnachten war. Und Weihnachten betrifft thematisch immer alle, auch Redakteure und Mitwirkende dieser Zeitung. Man braucht aber mehr Zeit als einen Monat, um die Zeitung zu gestalten, und aus diesem Grund passt das Thema nicht zu der Zeit, in der die Zeitung veröffentlicht wird.

Ich habe lange nachgedacht, was die Schulzeitung euch als Leser, Lehrer oder Schüler, geben soll. Und ich fand heraus, dass es eine wichtige Sache, die dieses Projekt weitergeben könnte, gibt. Es ist die Fähigkeit, seine eigene Meinung zu überdenken, zu hinterfragen und dann zu gestalten. Nachdenken über das, was uns jemand erzählt hat oder was irgendwo geschrieben steht. Nachdenken und Gestalten eines Bildes nicht nur von sich selbst, sondern auch von anderen oder der Gesellschaft. Obwohl es lächerlich erscheint, es ist doch wahr, dass viele Gebildete nicht über die Dinge nachdenken und der Platz für ihre eigenen Ansichten leer ist. Lasst uns die täglichen Bemühungen unserer Lehrer, uns zu lehren und aus verschiedenen Perspektiven zu denken, unterstützen. Von Mathematik zur Kunstvermittlung. Und obwohl wir ihr Gehalt nicht erhöhen können, können wir zumindest die Atmosphäre des Ortes verbessern, den wir fast jeden Tag besuchen. Wenn an dieser Schule dieses Jahr mindestens 100 Schüler, die nachdenken, das Abitur machen werden, dann wird vielleicht das Leben auf der Erde ein bisschen besser. Auf diese Weise wünsche ich allen Abiturienten viel Erfolg! Erkennt an, wie schön die Vorstellung ist, dass mehr Menschen, die nachdenken, bessere Lebensumstände bedeuten. Wie ein deutscher Wissenschaftler, nämlich Georg Lichtenberg, gesagt hat: „Der gesunde Gelehrte, der Mann bei dem Nachdenken keine Krankheit ist.“

Ich möchte mich bei allen bedanken, die an der Realisierung der Zeitung teilgenommen haben, insbesondere bei der Redaktion.

Ich wünsche euch ein angenehmes Lesen dieser Zeitung, viel Erfolg in der Schule und natürlich auch im Leben.

Klára Kopytková (Chefredakteurin)

AKTUALITA AKTUALITAT

POZITIVNÍ NĚMCI V POCHMURNÉM LIBERCI

Jako již tradičně, se i letošní třída 3. N zúčastnila studentské výměny se spřáteleným Pius-gymnáziem z Cách. První část výměny proběhla v chladném Liberci na přelomu listopadu a prosince.

Všichni čeští žáci se sešli v sobotní podvečer 24. listopadu na libereckém nádraží. Při vstupu do hlavní haly se vzduchem vznášela nervozita, kterou by se dalo krájet. Mezitím, co rodiče popíjí opodál kávu z papírových kelímků, se z napjatého davu ozývají výkřiky nadšení. O pár minut později už jsou netrpělivé zraky upřeny na přijíždějící vlak. Napětí vrcholí. Než se kdokoliv naděje, začne hra s nevyslovenými pravidly „najdi svého německého partnera“! Všichni jsou nakonec vítězi a odvádí nové kamarády do svých domovů, aby si mohli po náročném cestě odpočinout.

Po první noci v nových domovech nastává den v režii hostitelských rodin. Jelikož se Ještěd tyčí nad naším městem a je jakousi raritní stavbou Liberce, neplánovaně se celá třída sešla na jeho vrcholku. Výmění studenti byli touto stavbou opravdu uneseni, a proto fotodokumentace musela proběhnout na každém rohu. Protože Liberec není jen městem historických památek, ale pyšní se i nádhernou přírodou, rozhodli se žáci ukázat německým partnerům při sestupu také kus Ještědsko-kozákovského hřbetu. Jejich noví kamarádi se tak mohli nechat obklopit panenskou krásou liberecké přírody. Odpoledne se pak někteří odebrali z přírody zpět do města, aby společně načerpali vánoční atmosféru, která při rozsvěcení vánočního stromečku na náměstí poletovala vzduchem.

Příjemnou náladu žákům nesebralo ani ranní vstávání do školy. Po krátkém úvodním slovu se s učiteli předem rozdělené skupiny pustili do práce na společných projektech. Letošní téma se nazývalo „Umwelt und Ressourcen (Nachhaltigkeit)“ v českém překladu „Životní prostředí, jeho zdroje a udržitelnost“. Projekty posloužily žákům k procvičení komunikace v cizím jazyce a spolupráce v týmu. Po obědě ve školní jídelně jsme se přesunuli do centra Liberce na menší prohlídku města. Za zmínku stojí návštěva

liberecké radnice, kde nás přivítal náměstek pro kulturu, školství, sociální věci a cestovní ruch PhDr. Mgr. Ivan Langr. Proslov pana náměstka i samotná prohlídka radnice byla zajímavou zkušeností i pro české studenty. Mezi další významná místa, která žáci navštívili, patří

například Divadlo F. X. Šaldy, Krajská vědecká knihovna nebo Severočeské muzeum.

Další významný bod, kterým se Liberec může pyšnit, se nachází v Lidových sadech. Zoologickou zahradu žáci navštívili v úterý. Němečtí přátelé obdivovali bílé tygry, červenou pandu i šimpanze. Velký úspěch sklídilo také krmení lachtanů. Žáci po procházce v zoo vyplňovali pracovní listy, aby si odnesli další materiály pro své projekty.

Středeční den započal již velmi brzy ráno. Třídy se totiž vypravily na celodenní výlet do hlavního města Prahy. Ranní cesta všem velmi rychle utekla, protože většina žáků celé dvě hodiny jízdy prospala. Autobus všechny ospalce vysadil u Strahovského kláštera, kde výlet začal. Po první fotodokumentaci s ranní Prahou se skupina přesunula do areálu Pražského hradu. Již na první pohled zaujali německé studenti strážníci v budkách s kamennou tvář. Po bezpečnostní kontrole si pak žáci postupně prošli celý areál. Zlatou uličku, Chrám Sv. Víta, Starý královský palác a spoustu dalšího. Po zajímavém výkladu energické paní průvodkyně cesta chladnou Prahou pokračuje Nerudovou ulicí, přes Karlův most, pod Prašnou bránou, až na Staroměstské náměstí, kde měli žáci možnost vidět již částečně zrenovovaný orloj. Dalším důležitým bodem bylo Václavské náměstí, na němž žáci dostali

rozhod. Většina z nich našla útočiště v kavárnách či restauracích, kde se mohla po dlouhém mrazivém dni ohřát.

Prohlídkou liberecké spalovny započal čtvrtěční program. Němečtí i čeští žáci měli oddělené prohlídky, aby si mohli z výkladu odnést co nejvíce. To se jistě stalo, protože zde zaznělo spoustu velmi zajímavých informací. Ve vzdělávání žáci pokračovali i odpoledne při návštěvě IQlandie. Tam si každý z žáků mohl nalézt obor či činnost, která ho nejvíce zajímá a za pomoci interaktivních exponátů se dozvědět víc.

Školní program vyvrcholil v pátek, kdy se konaly závěrečné prezentace skupinových prací. Všechny skupiny sklidily velké úspěchy, protože si všichni dali s plakáty velmi záležet. Touto prezentací skončil oficiální program výměny, a tak jako každé odpoledne byly aktivity ve volném čase v rukou českých žáků. Po celý týden to byly činnosti velmi různorodé, bowling, návštěvy kaváren, plavání, veřejné bruslení, hraní minigolfu nebo návštěva hokejového utkání. V pátek se ale znovu všichni shodli na stejném programu. Žáci vyrazili hrát lasergame. Zakončili tak poslední společný večer se svými německými přáteli.

V sobotu ráno se všichni sešli na známém libereckém nádraží, které bylo tentokrát plné smutku. Dokonce i věčně usměvaví Němci měli svěřené koutky. Probíhalo dlouhé loučení, objímání a možná ukáplou i pár slz. Čeští studenti mávali svým kamarádům, dokud vlak nezmizel v dálí. Domů pak všichni odcházeli natěšení na druhou část výměny, jenž proběhne v lednu, jelikož první, liberecká část, se velmi vydařila!

Barbora Elisová (3. N)

GUT GELAUNTE DEUTSCHE IM TRÜBEN LIBEREC

Wie es schon Tradition nahm ist, auch die diesjährige Klasse 3N an dem Schüleraustausch mit dem befreundeten Pius-Gymnasium in Aachen teil.

Alle tschechischen Schüler trafen am Samstagabend, dem 24. November am Liberecer Hauptbahnhof ein. Die ganze Klasse war sehr nervös. Während die Eltern in Ruhe Kaffee tranken, kamen aus der Gruppe der Schüler begeisterte Ausrufe. Ein paar Minuten später standen die Schüler schon auf dem Bahnsteig und warteten ungeduldig auf den Zug aus Dresden, mit dem die Deutschen ankamen. Dann, einen Augenblick später, begann das Spiel „Finde deinen deutschen Partner!“ Alle waren am Ende Gewinner und brachten ihre neuen Freunde nach Hause, damit sie sich nach der langen Reise ausruhen konnten.

Am Sonntag geht man normalerweise nicht in die Schule, deswegen planten die Gasteltern den ersten Tag. Fast die ganze Klasse traf sich zufällig auf dem Scheitelpunkt des Ještěd, weil er das Wahrzeichen von Liberec ist. Der Ještěd gefiel den Deutschen sehr gut und deshalb wurde alles fotografisch dokumentiert. In Liberec gibt es nicht nur Sehenswürdigkeiten, sondern auch sehr schöne Natur. Deswegen entschieden die tschechischen Schüler, sie ihnen zu zeigen. Manche gingen dann am Nachmittag in die Stadt zurück, damit sie die Weihnachtsatmosphäre aufnehmen konnten.

Am Montag begannen die Schüler in der Schule, an ihren Projekten über „Umwelt und Ressourcen (Nachhaltigkeit)“ zu arbeiten. Diese Projekte halfen den Schülern, ihre Kommunikation in der Fremdsprache zu verbessern und die Zusammenarbeit zu stärken. Nach dem Mittagessen fuhr die Gruppe gemeinsam ins Stadtzentrum und wurde im Rathaus vom 2. Bürgermeister PhD. Mgr. Ivan Langr begrüßt. Seine Rede und die anschließende Besichtigung des Gebäudes waren auch für die tschechischen Schüler sehr interessant. Danach unternahmen alle eine Stadtführung, bei der sie von Schülerinnen der 5N geleitet wurden, die ihnen das F. X. Šalda-Theater, das Rathaus, das Museum und andere Sehenswürdigkeiten zeigten.

Ein anderer wichtiger Ort in Liberec ist der Zoo, den die Schüler am Dienstag besuchten. Das Interessanteste waren für die Deutschen die

weißen Tiger. Die Informationen, die die Schüler im Zoo erhielten, brauchten sie später für ihre Projekte.

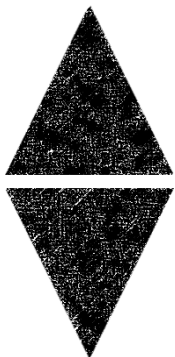
Nach dem frühen Aufstehen führen alle Schüler am Mittwoch nach Prag (Hauptstadt von Tschechien). Es war ein ganztägiger Ausflug, denn Prag ist eine historische Stadt mit vielen Sehenswürdigkeiten. Nach der Besichtigung der Prager Burg ging die Gruppe ins Stadtzentrum. Dort sah sie die Karlsbrücke und ging auf den Wenzelsplatz. Dann hatten alle zwei Stunden frei, um das Stadtzentrum zu erkunden. Viele Schüler gingen aber lieber ins Café, weil es in Prag sehr kalt war.

Das Donnerstagsprogramm begann mit der Besichtigung der Müllverbrennungsanlage. Dies war auch wichtig für die Projekte. Dann gingen die Schüler zum Mittagessen ins Stadtzentrum. Am Nachmittag besuchten sie das IQ Landia (ein Bildungszentrum).

Die Präsentationen der Projekte fanden am Freitag statt. Alle Projekte waren toll, die Gruppen hatten hart, aber erfolgreich gearbeitet, was sich auch an den prima gelungenen Plakaten zeigte. Damit endete das offizielle Programm. Während der ganzen Woche unternahmen alle Schüler in der Freizeit mit ihren Gästen viele verschiedene Aktivitäten, z. B. Bowling, sich im Café mit Freunden treffen usw. Am Freitag gingen alle gemeinsam zum Lasergame, womit der letzte Abend beendet wurde. Manche Situationen waren sehr lustig und alle hatten die ganze Woche sehr viel Spaß. Am Samstag mussten die Deutschen leider abfahren. Darüber waren manche Schüler sehr traurig, aber alle freuten sich schon in diesem Augenblick auf die Fahrt nach Aachen.

Barbora Elisová (3. N)

ROZHOVOR INTERVIEW

V našem prvním vydání Šaldovin pro vás máme i příspěvek ze strany učitelského sboru. Oslovili jsme pana učitele Taibra, dlouholetého učitele na našem ústavu, který zde vyučuje geografii a informatiku.

Co Vás vedlo k tomu stát se učitelem na gymnáziu?

Náhoda. Na vojnu mi přišel dopis tehdejšího ředitele našeho ústavu, jestli bych náhodou nechtěl po vojně nastoupit. No, a tak jsem nastoupil :-). Jak říká klasik: vyučil jsem se jako učitel, po vojně jsem nastoupil jako učitel a jsem stále učitel!

Na našem gymnáziu učíte už poměrně dlouho. Jak se z Vašeho pohledu za tu dobu změnilo školství a naše gymnázium?

Učím na tomto gymnáziu od roku 1981 a škola se jako instituce změnila dost. Gymnázium má svůj vzdělávací plán, což za

Jak říká klasik: vyučil jsem se jako učitel, po vojně jsem nastoupil jako učitel a jsem stále učitel!

„sociku“ nebylo možné. Učitel je svobodný člověk a může tak

projevovat v hodinách svůj názor. Žáci jsou v podstatě stále stejní. Takové „klišé“, že žáci jsou dnes horší, u mě neplatí. My jsme byli na gymnáziu horší! Nejmenovaný učitel, který tu donedávna učil, by mohl vyprávět. :-)

Na gymnáziu učíte geografii a informatiku. Jak jsou tyto předměty oblíbené mezi studenty?

Na gymnáziu jsem učil také do roku 2003 tělesnou výchovu, hlavně děvčata. Ta oblíbená určitě byla. Informatika je specifický předmět, který se stále vyvíjí, takže někomu „sedí“, jinému ne. Takže oblíbenost informatiky bývá „všelijaká“. No, a geografie (dříve „zemák“), to je veselý předmět, i když někdy o smutných věcech (Afrika apod.). Pro žáky stačí koukat kolem sebe a správně do atlasu.

Když už je řeč o geografii, kdybyste si měl vybrat, na jakém místě na světě byste nejraději žil, kde by to bylo a proč?

Za Česko bych nic nevyměnil. Tady se žije dobře. Jsou tu hezká děvčata (a s přibývajícím věkem je jich stále více), pivo máme

dobry (někdy), a bohužel lidská hloupost je všude, tak proč se stěhovat

Jaký je Váš názor na poměrně probírané téma – povinná maturita z matematiky?

Povinná maturita z matematiky ne, ale povinná maturita z počtů ano!

Co je podle Vás důležitější, aby měl student průměrný prospěch ve všech předmětech, nebo aby byl vynikající ve vybraných předmětech, a naopak podprůměrný v předmětech, které nejsou jeho silnou stránkou?

Gymnázium dává všeobecné vzdělání. Nikdy nevíme, kdy, co v životě budeme potřebovat. (Ale) Jsem pro to, aby žáci byli výborní ve vybraných předmětech a tolerovali předměty, které dle jejich názoru nejsou důležité. Neměli by to ale kantorům dávat najevo, že právě jejich předmět je OUT.

Kdo je Váš životní vzor a proč?

Životní vzory se s věkem mění (aspoň u mě). V šesti letech jsem chtěl být potápěčem, v šestnácti mě "uhranul" Pavel Míšek (nejlepší hrádecký oštěpař) a v současnosti už vzor nepotřebuji, sám jsem vzorem! :-)

Čím jste chtěl být ve věku gymnazistů?

Profesionálním oštěpařem, ale měl jsem smůlu, v komunistickém Československu profesionálové nebyli. Škoda.

Je na světě místo, kde jste ještě nebyl a kam byste se chtěl podívat? Pokud ano, jaké?

Takových míst je hodně. Doma je ale nejlépe!

Co byste udělal s 1 milionem dolarů?

Přispěl bych na fond stého výročí našeho ústavu, protože si to FXko zaslouží.

Anna Horová (1. A)

In unserer ersten Ausgabe des Šaldoviny haben wir für euch einen Betrag von der Seite der Lehrer und dieser Betrag ist ein Interview mit Herrn Pavel Taibr. Herr Taibr unterrichtet an unserem Gymnasium Geografie und IT. Er unterrichtet an dem Gymnasium schon relativ lang.

Aus welchem Grund wollten Sie Lehrer werden?

Es war ein Zufall. Der Direktor unseres Gymnasiums hat mir einen Brief geschrieben, ob ich nach dem Wehrdienst da arbeiten wollte.

Jetzt brauche ich kein Idol, ich bin eins!

Was sagen Sie zu der Veränderung des Schulwesens und des Gymnasiums während der Jahre?

Ich unterrichte seit dem Jahr 1981 an diesem Gymnasium und die Schule als Institution veränderte sich viel. Das Gymnasium hat jetzt eigenen Ausbildungsplan, was im Sozialismus nicht möglich war. Der Lehrer ist ein freier Mensch und er kann seine Meinung im Unterricht sagen. Die Schüler sind im Grunde alle gleich. Dieses Klischee, dass die Schüler heute schlechter sind, mag ich nicht! Wir waren noch schlimmer. Ein ungenannter Lehrer, da bis vor Kurzem hier unterrichtet hat, könnte darüber viel erzählen.

Sie unterrichten Geografie und IT. Wie finden die Schüler diese Fächer?

An unserem Gymnasium habe ich auch bis zum Jahr 2003 Sport unterrichtet, was die Schüler mögen. IT ist ein sehr spezielles Fach, manche mögen es und manche nicht, deswegen kann ich es nicht genau sagen. Und schließlich Geografie, das ist ein lustiges Fach, obwohl es oft um traurige Sachen geht, z.B. in Afrika...

Sie unterrichten Geografie... Wenn Sie einen Ort auswählen könnten, welcher wäre es?

Ich würde nichts ändern. In Tschechien ist das Leben gut. Hier gibt es viele schöne Mädchen, gutes Bier (meistens) und die

Blödheit der Menschen gibt es überall, also habe ich keinen Grund umzuziehen.

Dieses Klischee, dass die Schüler heute schlechter sind, mag ich nicht! Wir waren noch schlimmer.

Welche Meinung haben Sie zu dem relativ oft besprochenen Thema: dem Pflichtabitur in Mathe?

Ich bin gegen das pflichtgemäße Matheabitur, aber ich bin für ein Abitur in Arithmetik.

Was finden Sie wichtiger, dass Schüler mittelmäßige Ergebnisse haben, oder dass sie wirklich gut nur in einem Fach und schlecht in den anderen sind?

Am Gymnasium gibt es eine allgemeine Ausbildung. Man weiß nie, was man später nutzen wird. Aber ich bin der Meinung, dass Schüler in den Fächern, die sie mögen, sehr gut sein sollen und die Fächer akzeptieren sollen, die sie nicht mögen.

Wer ist ihr Idol und warum?

Ich hatte viele Idole. Als ich sechs Jahre alt war, wollte ich Taucher werden. Dann mochte ich den Speerwerfer Pavel Míšek, und jetzt brauche ich kein Idol, ich bin eins!

Was wollten Sie werden, als Sie auf dem Gymnasium waren?

Ein Profispeerwerfer werden, aber Profis gab es in der sozialistischen Tschech-oslowakei nicht. Schade.

Gibt es einen Ort, den Sie sehen möchten?

Ja, viele, aber nur in Tschechien bin ich zu Hause.

Was würden Sie mit einer Million Dollar machen?

Ich würde das Geld dem Gymnasium geben, weil es das 100jährige Jubiläum feiert.

Anna Horová (1. A)

Veřejná sbírka

100 let Gymnázia F. X. Šaldy

Účet:

2701372543/2010

Podpořte svoji školu!

QR 200

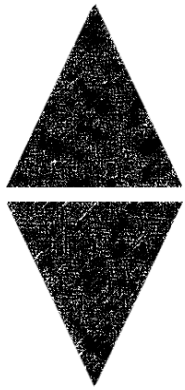
QR 500

QR 1000

VYBERTE SI „SVOJI ČÁSTKU“ POMOCÍ QR KÓDŮ 200 – 500 - 1000

VYPRAVĚNÍ

JAK JSEM PŘEKONALA SAMA SEBE

Když si něco usmyslíte, lidé vám často budou říkat, že je to šílené. Vy se ale nesmíte nechat odradit. Kde by bylo lidstvo, kdybychom neriskovali? Můj nápad sice neměl vliv na tolik lidí (spíše jen na mou nejbližší rodinu), ale i tak mi to rodiče nechtěli dovolit. A o co vůbec šlo? Na to se dá odpovědět jedním slovem – Rachod.

O Rachodu, pochodu z Ještědu do Prahy trvajícím pouhé tři dny, jsem poprvé slyšela na dni otevřených dveří. Už tehdy mě ta akce fascinovala. Náš rodinný rekord za nejdelší výlet zrovna držela osmnácti kilometrová Medvědí stezka. Není tedy divu, že pro mě cesta dlouhá 100 kilometrů znamenala něco nepředstavitelného. Jenže na Rachod se lze přihlásit až od patnácti let a já v tu dobu neoslavila ani jedenácté narozeniny. Tudíž jsem se smířila s táborem Pidilidi.

Na táboře mě velmi překvapila takzvaná Petraktace. Starší Ratabáci ji znají spíše pod zkráceným názvem „Peťárna“. Jedná se o pochod s rozličnou délkou, který se chodí každoročně pouze s pomocí mapy. Tam se mi podařilo nastolit nový rekord – ušla jsem přibližně 40 kilometrů. A únava? Ta

se na nás (téměř) nepodepsala. Můj úspěch znamenal být o krok blíž mému cíli.

V následujících letech se z pobytu na táboře Rataba stala má oblíbená tradice. A čím více se přibližovaly mé patnácté narozeniny, tím vážněji jsem znovu a znovu uvažovala o Rachodu. Mé motivace? Touha dokázat, že to zvládnu. A, pravda, také možnost zvýšit rodinný rekord, aby ho nikdo v blízké době nepřekonal.

Jakmile se tedy objevila možnost vzít si přihlášku, neváhala jsem. Ale objevil se problém. Téměř každý víkend mívám závody. Samozřejmě by neškodilo jednou se omluvit a nejet. Jenže tyhle zabíraly celý víkend a mnoho lidí onemocnělo. Co teď?

Už smířenou s nutností odložit svou účast na pochodu mě zastihla radostná zpráva. „Na závody se nejede. Je málo lidí,“ zněla zpráva z úst táty. A já se zaradovala.

Konečně nastal den D. S útroby sevřenými v očekávání mě rodiče odvezli nahoru na Ještěd. Pod vysílačem už pár lidí čekalo. Několik lidí mi bylo povědomých, jiní se se

mnou zúčastnili předchozích Ratabů. Asi půl hodiny po mém příjezdu všichni přítomní utvořili kruh a zazpívali si ratabáckou hymnu. Pak přišel čas vydat se na cestu.

První den se nesl v duchu seznamování se s novými lidmi a tradicemi na Rachodu. Mou nejoblíbenější je nejspíš Bérák. Béráka, plyšového medvěda na kolečkách, táhne člověk, který jde jako první. Pokud ho předběhne někdo, kdo vepředu zrovna nemá co dělat, musí dotyčný s krosnou na zádech udělat 10 dřepů nebo kliků. Zpočátku se to sice nezdá, ale třetí den je to trest nejhorší. Od zkušených účastníků se dozvídám, že Bérák byl i na úplně prvním Rachodu.

Poslední úsek cesty už musíme absolvovat za světél člověk. Díky našemu brzkému startu ale do našeho cíle, tělocvičny, dorážíme kolem osmé hodiny večerní. Nechápu ty, kteří jsou před spaním ještě schopni běhat a házet si s míčem. Šilenci, proběhne mi hlavou.

Ráno ale přichází příliš brzy a my musíme pokračovat. I dnes se snažím držet v popředí celého procesí. Díky tomu můžu odpočívat déle. Dnes nás očekává nejdlejší část naší cesty. Držíme stále a příjemné tempo. Chůze mi až tak nevádí. Nejhorším aspektem je nutnost po delší přestávce se znovu rozejít. Po pauze na oběd všichni pochodujeme asi jako kačeři. Musí to být komický pohled.

Scházíme zrovna šterkovou cestu. Klouže to. Dávám bedlivý pozor, abych nedošlápla špatně. Najednou na mě někdo zavolá. V tu chvíli ztrácím přehled o tom, kam pokládám nohu. Vše se sehraje během několika málo sekund. Kamínky podklouznou. Ujíždí mi noha. Druhou nohou jsem nebyla dobře zapřená a tak ztrácím rovnováhu. Ničemu nepomáhá ani krosna, která mě táhne dolů. Nejdřív dopadám na kolena, kvůli krosně se ale překulím a zastavím se až díky loktu. Teď už mě kolena začínají pálit. A loket taky. Všichni se kolem mě seběhnou. „Jsi v pořádku?“ ptají se, zatímco mi pomáhají vstát. Bolest nabývá na intenzitě. Do očí se mi derou slzy. „Jo, ale bolí to,“ daří se mi odpovědět. Konečně přistupuje i zdravotnice. Vede mě a usazuje na blízkou zídku. Prohlíží mi kolena. Mám prodřené kalhoty i tričko, o kolenech nemluvě.

Ošetření probíhá svižně. Zanedlouho mám kolena umytá, vydezinfikovaná a obvázaná. Zkousím se postavit. Štípe to. Dávají mi na výběr. Můžou mi zavolat auto, které by mě dovezlo do další tělocvičny. Nebo budu pokračovat. Teď to ale vzdát nesmím! Nakonec se rozhoduji pokračovat. Pokud to nepřestane bolet nebo se to nezhorší, auto přece jen zavolají. Ze začátku trochu kulhám, ale jakmile se dám do řeči s další účastníci, na bolest se mi daří zapomenout.

Zbývá už jen pár posledních kilometrů. A kolena – ta nepřestávají pulzovat tupou bolestí. Ale držím se. V hlavě si opakuji svoji mantru. Nesmím to vzdát. Už jen kousek.

Já to nezvládnou. Na posledním úseku se vše jen zhoršovalo. Do ran se mi nejspíš dostal i pot a ten pálí. Příšerně. Zastavuji se a dva starší kluci za mnou také. „V pohodě?“ ptá se jeden. „Já to nezvládnou,“ pronesu se slzami v očích. „To tys včera spadla, co?“ ozývá se druhý. Jen němě přikývnu. Oba se na sebe podívají a zdá se, že se na něčem pohledem shodli. „Tak my ti pomůžeme, jo?“ mrkne na mě první. Netuším, co mají v plánu. Pak mi jeden ze zad vezme krosnu a druhý se sehne. „Vylez mi za krk a drž se.“ Teď už chápu. I se mnou jako dalším nákladem se zvedne a rozeběhne se. Druhý, který mi nese krosnu, v těsném závěsu.

Proběhneme zatáčkou a za ní, uprostřed mírného svahu, na nás pomrkává bílá cedule HLAVNÍ MĚSTO PRAHA. Ani jeden z nich nezpomaluje. Za cedulí už čeká špalír lidí, kteří stihli doběhnout před námi. Už se blížíme. Padesát metrů. Třicet metrů. Pět metrů... Kousek před cedulí náhle zastavíme. Mára, který mě nesl, se znovu přikrčí a Ondra mi pomáhá na zem. „Ať si to můžeš dojít a říct, že jsi to zvládla,“ vysvětluje Mára. Posledních pár metrů tedy projdu sama. Ostatní jásají a povzbuzují. Řadím se k nim nakonec uličky a povzbuzuji další. Nemůžu tomu uvěřit!

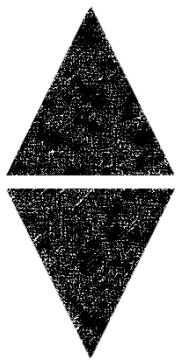
Co všechno jsem v ty dny dokázala, mi došlo až o pár chvil později. Ten zážitek mi ale ukázal i něco jiného. I když přede mnou stojí mnoho překážek, i když je cíl v nedohlednu, musím prostě zatnout zuby a jít dál. A podaří-li se? Úspěch je pak tou nejsladší odměnou.

Marie Malinovská (kvinta)

www.ratab.cz

VÍTE, ŽE? WISST IHR, DASS?

Naše škola. Pro někoho jen hranatá budova, pro jiného zajímavý stavební počín. Jaká tajemství a zajímavosti skrývají ony betonové zdi s barevnou fasádou?

HISTORICKÉ POZADÍ

Abychom si mohli něco povědět o samotné budově, musíme znát její historii.

Otevření proběhlo v roce 1986, kdy se sem celá škola přestěhovala ze sídla dnešního Jergymu. Protože v této době byla ve vrcholné fázi výstavba panelových sídlišť, je i naše škola postavená ze železobetonu a hodně prvků z ní dělá typický panelák.

Stavba nebyla bohužel vyvedena příliš kvalitně. Již o čtyři roky později začala první rekonstrukce, a sice střechy. Dalším neduhem byl nedostatek učeben.

Velká rekonstrukce proběhla mezi lety 2008 a 2010. Zahrnovala výměnu oken, obnovu fasády a modernizaci přízemí a jídelny. To je důvod, proč jsou tato podlaží vizuálně odlišná od ostatních.

VÍTE, ŽE...

- pouličním lampám na přístupové cestě do školy se říká sadovky?
- učebna C46 byla poslední učebna se starými lavicemi?
- závěsné hodiny na chodbách naší školy jsou značky Pragotron?
- kryt civilní obrany v přízemí se v současnosti používá jako sklad starého nábytku?
- dnešní „káčko“ dříve sloužilo jako kotelna?
- už druhá počítačová učebna (dnes P1) byla vybudována v polovině 90. let?
- v místnosti za chlapeckými záchody v prvním patře se nachází síťové centrum (tzv. rack), bez kterého by škola skoro nemohla fungovat?

Jiří Beneš (kvinta)

Unsere Schule. Für manche nur ein eckiges, für andere ein interessantes Gebäude.
Welche Geheimnisse verstecken die Betonwände hinter ihrer farbigen Fassade?

DER GESCHICHTLICHE HINTERGRUND

Wir müssen die Geschichte des Gebäudes kennen, damit wir etwas darüber sagen können.

Die Schule ist im Jahr 1986 neueröffnet worden, als die ganze Schule hierher aus dem Gebäude des heutigen Gymnasiums Jergym umgezogen ist. In der Zeit, als die Schule errichtet wurde, war die Plattenbauweise sehr modern und boomte, deswegen ist auch unsere Schule aus Stahlbeton errichtet und viele Tatsachen sprechen dafür, dass es ein typischer Plattenbau ist.

Der Neubau war leider nicht hochwertig. Schon vier Jahre später begannen die ersten Reparaturen am Dach. Das nächste Problem war die unzureichende Anzahl der Klassenräume. Darüber berichten wir aber später noch.

Weitere große Renovierungsarbeiten gab es zwischen den Jahren 2008 und 2010. Diese haben den Austausch der Fenster, eine Erneuerung der Fassade und die Modernisierung des Erdgeschosses und der Kantine eingeschlossen. Aus diesen Gründen unterscheiden sich diese Etagen stark von den anderen Stockwerken.

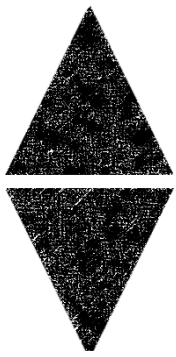
WISST IHR, DASS...

- die Straßenbeleuchtung vor der Schule „Sadovka“ heißen?
- der Klassenraum C46 der letzte mit den ältesten Bänken in der ganzen Schule war?
- die in den Fluren hängenden Uhren von der Marke Pragotron sind?
- der Luftschutzraum der zivilen Abwehr im Erdgeschoss jetzt als ein Depot für alte Möbel genutzt wird?
- das heutige Gebäude K früher ein Kesselraum war?
- schon der zweite Computerraum (heute P1) in der Hälfte der 90er Jahre gebaut wurde?
- in dem Raum hinter dem Jungen-WC in der ersten Etage ein Netz-Zentrum (eng. rack) ist, ohne das die ganze Schule nicht funktionieren

Jiří Beneš (kvinta)

ČÁST K ZAMYŠLENÍ

SOCIÁLNÍ MÉDIA

S tímto pojmem se v dnešní době setkáváme neuvěřitelně často. Každá generace už o něm někdy slyšela a názory na něj se velmi liší, a to i nezávisle na věku. Toto téma už po dlouhá léta bývá spojováno právě s generací mladých lidí. Slovní spojení „sociální média“ je v dnešní době vnímáno převážně jako něco škodlivého, výchovu ohrožujícího. Stále však existují zastánci tohoto trendu 21. století, kteří tvrdí, že je tomu naopak. Na čí straně je tedy pravda? Pokud se to vůbec dá určit.

Samozřejmě se nedá říci, že jedna strana tvrdí pravdu a druhá nikoliv. Jako většina věcí sociální média mají svoje plusy a mínusy. Jak ale ovlivňují nás lidi, to je věc jiná. Je třeba zmínit, že sociální média budou určitě jinak působit na náctiletého studenta, důchodce a člověka středního věku. Zejména proto, že starší generace své mládí prožila bez sociálních médií, zatímco v dnešním světě se běžně stává, že tyto prostředky jsou alternativní výchovou pro děti. Ale jaký vliv může toto mít na rozvoj jejich osobnosti?

Pokud se skutečně jedná o případ, kdy je rodič ochoten místo konverzace či jiného vlastního působení dát dítěti do ruky tablet či mobilní telefon, nemůže to na dítě mít dobrý vliv. Většina sociálních médií je přístupná minimálně od 13 let. Bohužel tato zábrana je lehce prolomitelná, a pokud rodiče své dítě dostatečně nehlídají, je pro ně velmi jednoduché založit si účet na některé ze sociálních platform. Největší problém se týká bezpečnosti na internetu, se kterou mohou mít často problémy i dospělí lidé, tudíž je to pro děti v tak nízkém věku potenciálně největší riziko. Menším zlem mohou být mylné informace, kterých jsou sociální média plná. Záleží, s jakou intenzitou se dítě sociálním médiím věnuje, avšak v tomto věku může i poměrně krátký čas velmi rozvrátit jeho myšlení a pohled na svět.

Můj pohled

Jak sociální média vnímám já jakožto 16letá studentka?

Sociální média využívám od svých 13 let a vždy jsem je využívala hlavně ke komunikačním účelům. Později jsem toužila po sdílení svých zájmů, které pro mé okolí nemusely být dostatečně atraktivní. Tak jsem se dostala k využívání platform i v cizím jazyce, konkrétně v angličtině. Toto mi samozřejmě nabídlo hned dvě pozitivní věci. Poznání širší kultury, nových lidí, nových názorů a zcela určitě zdokonalení se v jazyce. Bezpečnostní pravidla jsem vždy dodržovala a nebrala nebezpečí internetu na lehkou váhu. Avšak setkala jsem se s případy, kdy zásady bezpečnosti někdo nedodržoval a mělo to následky. Někdy dokonce ohrožující jeho život.

Co mě však poslední dobou zaráží nejvíce, je, kolik dětí, které ještě nejsou mentálně dostatečně vyspělé, se na internetu pohybuje. Ostatně někdy se ani nemusí jednat o děti, aby na internetu prohlašovaly věci, které by v realitě nikdy neřekly. V internetových diskuzích či komentářích se velmi často setkávám s lidmi, kteří jsou toho názoru, že internet a jejich profil jsou jakási ochrana před realitou, a mají tak pocit, že si mohou říkat, co chtějí, přestože v realitě by pravděpodobně jen mlčky seděli.

A právě toto je největší nebezpečí internetu. Každý se může vydávat, za koho se mu zlíbí či za koho potřebuje, a skrz obrazovku nikdo není schopný rozpoznat, o koho se ve

skutečnosti jedná. Sama jsem se setkala s dětmi, které měly minimálně tři profily na sociálních sítích, a když jsem jim o tomto nebezpečí řekla, divily se. V tomto ohledu jsou sociální média neuvěřitelně nebezpečná. Co se týče vyjádření vlastního názoru na internetu, je jasná absence prvků komunikace v realitě, což může značně ovlivnit význam našeho sdělení, a dochází tak často ke zbytečným konfliktům.

Pokud bych měla jmenovat věc, která mi na sociálních médiích vadí nejvíce, zcela jistě by to byl fakt, že se za účelem vyvolání dobrého dojmu na publikum velká většina lidí prezentuje jinak než v realitě. Zejména se jedná o zkrášlování a vyhlazování nedokonalostí. To v dnešní době vede především k manipulaci lidí (převážně mladé generace) pomocí trendů,

vytváření ideálu krásy nebo sdělování faktů, která nejsou vždy 100% ověřená. Lidé mají tendenci těmto věcem podléhat a sama můžu potvrdit, že udržet si svůj vlastní názor a nedržet se trendů ani v módě ani v kráse může být v dnešní době často považováno u teenagera za zvláštní.

Avšak právě naše vlastní názory a styl jsou věci, které určují, kdo jsme. Bohužel v dnešní době má lidstvo sklony spíše k tomu jít s proudem a nevěřit pouze tomu, čemu chce. To je zásadní negativní stránka sociálních médií.

Zkoušeli jste se někdy i vy zamyslet například nad tím, jak dlouho jste schopni vydržet bez užívání sociálních médií? Určitě stojí za to si uvědomit, jestli na vás mají nějaký vliv, nebo ne. A jestli ano, tak jaký.

Anna Horová (1. A)

ÚPRAVA

Lucie Loumová (2. N)

Dlouhé, černé vlasy
A pak kratší, světlejší
Dva zářně úzké pasy
I když je vzhled vedlejší
Dvoje modré panenky
Hlásek, jako hraběnky
Vysoký a přesto tichý
Jsou to snad dvě milenky?
Matka s dcerou – žádné hříchy.

„Dívej se mi do očí,“
Rozkazuje černovláska.
„To, co vidíš – to je láska!
Svět se s tebou otočí!“
Ze světlovlásky ani hláska.

Pouze mlčky hledí
Modrá spolu s šedi
A uprostřed černý kruh
Další slova vznítí ruch:
„Vidím prostě lidský oči,“
„Chceš snad, ať je slzy smočí?“

Nebyla to ničí vina
Že světlovláska byla jiná
Rodina jí byla cizí
Empatie lehce mizí
Život jí byl pouhou krizí
Pochopení jenom vizí

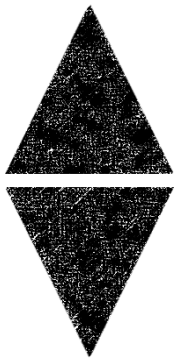

PLES FX

ke stoletému výročí založení
Gymnázia F. X. Šaldy
pro absolventy,
bývalé a současné pedagogy
i příznivce školy

23. 2. 2019 | 19:30
Lidové sady Liberec
hraje **BOHEMIA UNIVERSAL BAND**

Vstupenky od 1. 12. 2018
v pokladně Lidových sadů a na portále [evstupenka](#)

RECENZE REZENSION

KDYŽ JE LEPŠÍ VSADIT NA KLASIKU.

Ve čtvrtek 19. dubna se v Liberci v nákupním centru Plaza otevřela nová kavárna z řetězce Cross Café. Ti z horlivějších zákazníků si museli na otevření počkat ještě o tři dny déle než byl původní plán, protože z technických důvodů se kavárna otevřela místo 16. dubna až zmiňovaného 19., ale všechno čekání se vyplatilo, neboť při příchodu čekala na každého nejen příjemná obsluha, ale hlavně výborná káva. Kavárna je také velmi vkusně zařízena a umístěna na rohu frekventované ulice, takže si do ní najde cestu opravdu hodně lidí.

Ale právě umístění kavárny v kompletně proskleném domě může být svým způsobem i nevýhodou, neboť se člověk nemá před zvědavými pohledy lidí přecházejících náměstí kam schovat, a tak si občas připadá jako vystavovaný exemplář v nedalekém Severočeském muzeu. To je oproti stejné kavárně o nějakých sedm set metrů dál v Pražské ulici velký rozdíl, protože tam si člověk připadá bezpečně“ a nikým nepozorován si může v klidu vychutnat svoji oblíbenou kávu. Ale pokud vám tato skutečnost nevadí, vychutnáte si ten svůj šálek kávy v obou kavárnách stejně.

Po vyřešení dilematu výběru mezi těmito dvěma kavárnami a vstřebání šoku z úbytku hotovosti v důsledku poměrně vysokých cen si

začnete všimnout i jiných věcí okolo vás. Jedním z dalších rozdílů těchto dvou kaváren je i počet stolů a míst k sezení. V Pražské si člověk vždy najde své oblíbené místo k sezení a ještě si nemusí při vybírání kávy připadat jako při masové demonstraci, neboť je u baru dostatek manévrovacího prostoru. Naopak v novějším Cross Café má člověk vždy pocit, že je plno.

Takže která kavárna je vlastně lepší? Možná vám to bude připadat zbytečné, ale v Plaze si člověk při pití kávy připadá jako v oáze uprostřed betonové pouště, ale rozhodně neuděláte chybu, pokud se tam vypravíte. Naopak v Pražské mi přijde, jako by zde čas plynul pomaleji, a proto si to zde já užiji o kousek více než nahoře. A i přesto, že káva chutná v obou kavárnách stejně dobře, volím raději starší, ale klidnější klasiku.

Tomáš Felkl (3. N)

WANN ES BESSER IST, DIE KLASSIK ZU WÄHLEN.

Am Donnerstag, den 19. April ist eine neue Geschäftsstelle des CrossCafe eröffnet worden. Durch technische Probleme wurde das Café drei Tage später eröffnet, aber es war kein Problem, denn der Kaffee schmeckt lecker. Das Café befindet sich am Šaldaplatz, in der Ecke des Einkaufszentrums „Plaza“, deshalb muss es man nicht lang suchen. Der Innenraum sieht modern und freundlich aus.

Aber die Position des Cafés kann auch ein Nachteil sein, weil das Gebäude gläsern ist, und deswegen können alle in das Café hineinschauen. Für manche Menschen kann dies unangenehm sein. In dem Café kann man sich dann wie ein Exemplar im Museum fühlen. Im Crosscafé in der Straße Pražská ist es aber anders, da fühlt man sich wohler. Die Zeit ist im „Pražská CrossCafe“ stehen geblieben und man kann seinen Kaffee besser genießen. Wenn man aber die lebhafteste Straße nicht stört, wird ihm der Kaffee dort genauso gut schmecken.

Nach Lösung des Dilemmas, welches Café auszuwählen ist und nach dem Geldverlust infolge der hohen Preise (ich weiß persönlich darüber

etwas), beginnt man auch andere Aspekte zu bemerken. Einer der Unterschiede ist die Anzahl der Sitzplätze. Im Pražská findet man immer seinen Lieblingssitzplatz und muss sich nicht wie bei einer Demonstration fühlen, weil da genug Raum ist. In dem neuen CrossCafe hat man aber immer das Gefühl, dass das Café voll ist.

Welches Café ist dann aber besser? Im Plaza fühlt man sich manchmal wie in einer Oase inmitten einer Betonwüste, aber man macht keinen Fehler, wenn man dahin geht. Im Pražská vergeht die Zeit ein bisschen langsamer und deswegen genieße ich persönlich da meinen Kaffee mehr als im Plaza. Der Kaffee schmeckt in beiden Cafés gleich gut, trotzdem wähle ich lieber das ruhigere klassische.

Tomáš Felkl (3N)

BESTSELLER DENÍKU NEW YORK TIMES

Mistr literární hrůzy, král hororu

To jsou označení Stephena Edwina Kinga (někdy známého i pod pseudonymem Richard Bachman), amerického spisovatele hororu, patřícího mezi vůbec nejprodávanější a nejaktivnější autory současnosti. Z jeho nejslavnějších děl stojí za zmínku určitě Carrie – jeho první román, To a Zelená míle, která se pro svou popularitu dočkala i filmového zpracování. O ně tu však nepůjde, zaměříme se na něco aktuálnějšího!

Zmar, úzkost, násilí, zlo v lidské podobě a nejen to

Kdo by se divil, kde Stephen King pořád bere nápady a inspiraci, není složité mu odpovědět: témata se mu v podstatě nabízejí sama, čerpá pouze z dobových událostí. A nabídla se mu i v knihách o detektivu Billu Hodgesovi, které vyšly v posledních pár letech. Pan Mercedes, Právo nálezce a Poslední hlídka – přesně tak se jmenují jednotlivé díly velmi napínavé trilogie, které obdržely titul bestsellerů deníku New York Times. Názvy jsou zprvu možná trochu nezajímavé a nepoutavé, ale zdání klame...

Jedná se o jedny z mála Kingových příběhů z detektivního prostředí. I přes to nechybí ani dávka mistrovské hororovosti – tentokrát se však objevuje v trochu jiné formě, než jsme my, Kingovi oddaní čtenáři, zvyklí.

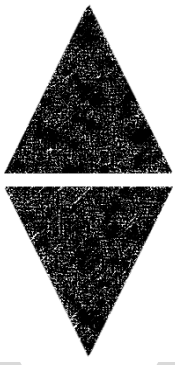
Osm mrtvých a patnáct zraněných...

... tak skončil incident spáchaný vrahem přezdívaným Pan Mercedes, který před kongresovým centrem úmyslně vjel do fronty lidí čekajících na novou pracovní příležitost. Řidič z místa činu ujede, k činu prostřednictvím dopisu se přizná a zároveň naznačí, že chystá mnohem strašlivější útok – masakr tisíců lidí. Nejde však vůbec o vyšetřování zločinu, ale o příběh postav, které zločin propojil.

Na jedné straně tu máme penzionovaného vyšetřovatele Hodgese, který pomalu upadá do depresí a myšlenek na sebevraždu. Na straně druhé Mercedesového vraha a šilence, který se rozhodne dovršit své dílo tím, že Hodgese dožene k sebevraždě. Tyto dvě postavy se pak objevují ve všech třech dílech a zaplétají se s postavami jednotlivých drobných příběhů, které doplňují už tak velmi napínavý hlavní děj celé trilogie.

A teď už dost bylo spoilování! Doufám, že jsem vás trochu navnadila a snad i přesvědčila, abyste se pustili do čtení. Nebojte, nudit se rozhodně nebudete! Na to ani není čas, pokud jste vášnivým čtenářem tak jako já, přečtete totiž knihy jedním dechem bez mrknutí oka. A teď už konec hlídky, Stephen čeká!!!

Kateřina Osterová (4. A)

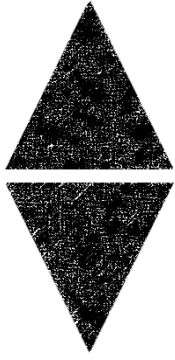

HLÁŠKY UČITELŮ

Naši učitelé mají mnoho nezapomenutelných a skvělých hlášek. Znáte je ale natolik dobře, abyste dokázali uhodnout, kdo někdy vyslovil tyto?

1) „Be with people you like. Except when you hate people. Then enjoy solitude.“	SPRÁVNÉ ODPOVĚDI
2) „Mám po tobě hodit svoji myš!?“	8) prof. Eisenhammerová
3) „Kuba, moje pravá ruka, samozřejmě zklamal.“	7) prof. Velecká
4) „Uděláme si takovou kuchařku, jak mumifikovat člověka. Doma to nezkoušejte.“	6) prof. Hrnčířová
5) „A kdo tam drze říkal, že stáří začíná ve čtyřiceti? Já to slyšel!“	5) prof. Minster
6) „Adame, máte hezká záda, ale předeek je hezcí.“	4) prof. Hloušek
7) „Vlád’o, nedělej lokomotivu!“	3) prof. Vinšová
8) „Jak dlouhá je močová trubice u mužů? Říká se, že má až 25 cm. Tak ať každý posoudí sám...“	2) prof. Ouhelová
	1) prof. Hrnčířová

SMĚJTE SE

RADUJTE SE A SMĚJTE SE

Každý gymplák dobře ví, že smíchem se uvolňují endorfiny, tj. hormony štěstí. Co si ale počít, když jsme zavaleni termíny testů, zkoušení, obhajob seminárek, a navíc na nás padá předvánoční deprese, protože jsme ve všem tom šprtání nestihli nakoupit dárky, napéct cukroví a (k hudebníkům) pořádně se naučit všechny skladby na předvánoční koncerty?

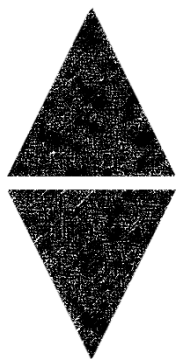
Smát se! A nemyslím tím takový ten samovolný zoufalý smích s pláčem v důsledku hyperstresu. Pokud v sobě najdete sílu se zasmát každodenním kiksům, spíš než nad nimi bědovat, budete mít o mnoho lepší život. A když si nebudete brát hádky s kamarády tolik k srdci, povznesete se nad nimi a zracionalizujete si jejich příčinu (ve většině případů jde o předvánoční stres, či maturitní ples), hned se vám bude lépe dýchat.

Představme si běžný studentův den. Ráno nedopatřením vypne pět budíků, takže se nestihne nasnídat, ujede mu autobus a do toho náhodou přijde průtrž mračen, přestože předešlého tři čtvrtě roku nepršelo. Dověče se tedy do školy, hned u skříněk zjistí, že píše o dva testy více, než předpokládal, a že má dnes prezentaci, na kterou samozřejmě zapomněl. V průběhu dne schytá obvyklou salvu špatných známek a odpoledne zvládne zvorat i svou volnočasovou aktivitu. Za normálních okolností, uvažujeme-li dívku, dojde večer domů a rozpláče se. Chlapec po příchodu domů párkrát kopne do libovolného nábytku, případně se rozpláče také.

Co kdyby ale onen student každou nepříjemnou situaci vyprovodil smíchem? Daleko náročnější je být nešťasten, nežli šťasten. No fakt. Chce to jen trochu soustředění. Když se nám něco nezadaří, spontánní reakce je zamračit se. Když se ale v tu chvíli ovládneme a i přes špatnou náladu se donutíme zvednout koutky, situace se tím opravdu zlepší. Potvrzují to i vědci – zjistili, že smích výrazně snižuje hladinu stresových hormonů. Kortizol o 39 procent, adrenalin o 70 procent a dopamin o 38 procent. Kromě toho, pokud se nesmějete sarkasticky, smích zlepšuje krevní oběh, pomáhá předcházet kardiovaskulárním chorobám, zlepšuje paměť, působí proti úzkosti a depresím a prospívá imunitnímu systému. No tak se smějte! A kdyby to někomu opravdu nešlo, existují například kurzy smíchové jógy. Dle mého je to dost bizarní záležitost, ale nejspíš to funguje, tak proč to nevyzkoušet?

Neberte se tak moc vážně. Bude pro vás pak snazší se povznést nad to, že jste něco nezvládli tak úplně podle vašich představ. Vždyť svět nestojí na našich známkách a na množství vánočních dárků. Tak se usmějte, zažehňte trudné myšlenky a těšte se z příchodu Vánoc i přes ten každoroční předvánoční školní masakr. Zoufání ničemu nepomůže a úsměvem si nejen ulevíte, ale taky je dost možné, že jím někoho nakazíte! A to za to přeci stojí. ☺

Anna Michlová (4. A)

PRO MĚSNE JAZYČKY FÜR GENÄSCHIGE ZÜNGE

VÁNOČNÍ MĚSÁNÍ BEZ VÝČITEK

Jsou tu Vánoce, a to, co k nim neodmyslitelně patří, je cukroví. Ruku na srdce, kdo si dokáže něco tak chutného odepřít? Navíc většinu času trávíme na návštěvách, kde drobnému pečivu nelze uniknout. Já sama mám cukroví opravdu ráda. Ovšem to, co už mi takovou radost neudělá, jsou potom ta čísla, která na mně v únoru vyskakují na váze. Letos jsem si řekla, že bych mohla zkusit trošku změnu, a zapátrala jsem po receptech, co se jeví zdravěji. A musím říct, že jsem si to nemohla vynachválit. Cukroví je chutné, a bylo to poprvé za celkem dlouhou dobu, kdy jsem neměla výčitky po spořádání celé mističky.

A protože věřím, že se mezi vámi najdou tací, kdo pravděpodobně řešili stejný problém, chtěla bych se podělit o recept, který mi udělal ohromnou radost. 😊

ŠPALDOVÉ PERNÍČKY

POTŘEBNÉ INGREDIENCE:

TĚSTO

- 320 g hladké špaldové mouky
- 130 g namletého třtinového cukru
- 70 g ztuhlého kokosového mléka (seženeš v plechovce)
- 60 g kokosového oleje
- 60 g medu
- 1 lžička perníkového koření
- 2 vaječné bílky
- 1 lžička skořice

POLEVA

- 2 vaječné bílky
- 180 g třtinového cukru
- 60 g kokosového cukru
- šťáva z poloviny citronu

POSTUP

1. Všechny ingredience zpracujeme dohromady a těsto necháme 24 hodin odležet v ledničce.
2. Po uplynulých 24 hodinách odpočaté těsto rozválíme a vykrajujeme pomocí formiček.
3. Vyskládáme na plech a pečeme v předehřáté troubě na 130 stupňů po dobu 10–15 minut (zjednodušeně řečeno pečeme dokud perníčky nemají zlatavou barvu).
4. Mezitím si připravíme polevu – bílky, cukr a šťávu z citronu ušleháme dohromady, dáme do zdobící pistole (nebo jen prostříháme svačinový pytlík) a vychladlé perníčky ozdobíme dle libosti.

Lída Hauznerová (3. N)

WEIHNACHTLICHE NASCHEREI OHNE GEWISSENSBISSE

Weihnachten ist wieder da und damit kommen auch die Süßigkeiten, die natürlich dazu gehören. Offen gesagt, wer kann etwas so gut Schmeckendem widerstehen? Noch dazu, wenn man seine Freunde und Familien trifft und alle geben einem etwas Süßes zum Probieren. Man kann dem winzigsten Gebäck nicht entkommen. Die Süßigkeiten sind alle sehr lecker, aber die Zahlen auf der Waage im Februar sind dann nicht mehr so super. Heuer entschiede ich mich, dass ich eine kleine Änderung probiere, und deswegen suchte ich lange nach einer gesünderen Alternative. Die war so lecker, dass ich euch gerne das Rezept weitergeben möchte. Erstmals nach langer Zeit hatte ich keine Gewissensbisse, nachdem ich den Inhalt der ganzen Schüssel aufgegessen hatte. Ich glaube, dass es viele Menschen gibt, die das gleiche Problem haben, und deswegen würde ich euch jetzt gerne das Rezept präsentieren, weil ich damit sehr zufrieden bin 😊

LEBKUCHEN AUS DINKELMEHL

DER TEIG

- 320 g glattes Dinkelmehl
- 130 g gemahlener Rohrzucker
- 70 g Kokosnussmilch (zu ergattern in Blechbüchsen)
- 60 g Kokosnussöl
- 60 g Honig
- 1 Teelöffel Lebkuchengewürz
- 1 Teelöffel Zimt
- 2 ganze Eier

DER ZUCKERGUSS

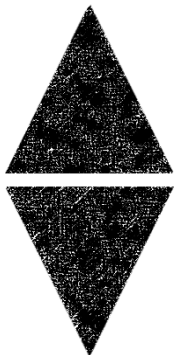
- 2 Eiweiße
- 80 g Rohrzucker
- 60 g Kokosnusszucker
- frisch ausgepresster Saft aus einer Zitronenhälfte
- 180 g gemahlener Rohrzucker
- 60 g gemahlener Kokosnusszucker

PROZESS

1. Alle Ingredienzien mischt man miteinander und lässt den Teig für 24 Stunden im Kühlschrank ruhen.
2. Nach 24 Stunden rollt man den Teig aus und sticht die Lebkuchen mit Hilfe von Formen aus.
3. Dann legt man die Lebkuchen auf das Backblech. Man backt sie in der vorgewärmten Backröhre 10 bis 15 Minuten bei 130° C. (Die Lebkuchen sollen golden sein.)
4. Inzwischen bereitet man den Zuckerguss zu und mischt alle Zutaten miteinander und die abgekühlten Lebkuchen kann man mit Zuckerguss schmücken.

Lída Hauznerová (3N)

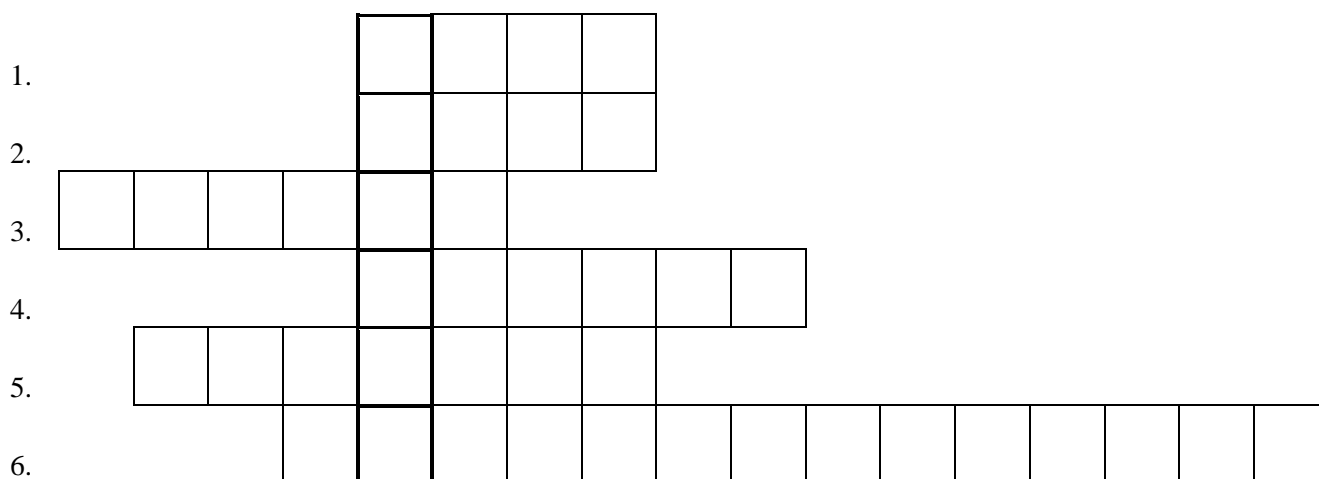

KŘÍŽOVKA

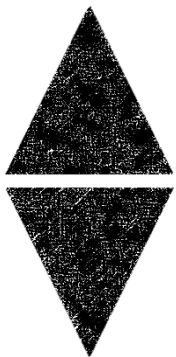
Přinášíme Vám speciální Vánoční křížovku, abychom si Vánoce ještě jednou připomněli a mohli se těšit na další. Všichni víme, že advent trvá čtyři týdny. Ale zamysleli jste se někdy nad tím, z jakého slova pochází slovo advent? Prozradím, že z latinského slova *adventus*, což znamená.....(*tajenka*). Tak co, obejdete se bez Googlu? ;-)

1. Do štedrovečerní večeře se dodržoval ..... a nesmělo se jíst maso.
2. První zmínky o vzájemném obdarovávání o Vánocích se objevují již ve starověkém .....
3. V době adventu si lidé rádi zdobí svoje domovy pozlaceným nebo zeleným .....
4. Vánoční stromek má svůj původ ve zdobení lidských obydlí ..... na ochranu před vším zlým.
5. Do ..... se zapékala mince, která předpovídala svému nálezci zdraví a bohatství po celý příští rok.
6. .... je symbolem nového liturgického roku a přípravou na Vánoce.

Kateřina Záklasníková (prima)

PRÍSPĚVKY STUDENTŮ

A nyní trošku z jiného soudku. Někteří studenti na naší škole se pokoušejí prorazit i na poli literárním. V této rubrice budeme uvádět jejich dílka. Ať už budou smutná, veselá či jenom k zamyšlení, snad v nich najdete inspiraci.

TOHLE SE NEMĚLO STÁT!

Jmenuji se Samuel Moor, topím se v dlužích a jsem závislý na kokainu. Nutně jsem potřeboval prachy, a proto jsem prodal náš dům. Teď žijeme s mou ženou Annie na ulici. Už dva týdny. Skončili jsme na okraji města, v té nejzaplivanější čtvrti jinak krásného Londýna. Jediné, co mi zbylo, je má úžasná žena, nějaké oblečení a chajda z vlnitého plechu a igelitu. Ani peníze na jídlo už nemáme.

Včera, když jsem se kolem jedné vrátil s trochou zbytků k obědu domů,... Ne, tomuhle místu nemůžu říkat domov. Včera, když jsem se vrátil k chatrči, moje žena tam nebyla. Zhrozil jsem se. Nikdy by neodešla, aniž bychom se předem nedomluvili. Uvnitř byl ještě větší nepořádek, než když jsem odešel. Někdo se tu nejspíš popral. Na zemi ležel zažloutlý kus papíru. Sebral jsem ho a očima přelétl řádky. Stálo tam: *Ahoj Same, jestli ještě chceš vidět svou ženu, přines mi do půlnoci těch 10 tisíc, co mi dlužíš. Však ty víš, kde mě najít. Buď tu včas, jinak zemře. Všivák.* To je šmejda. Blesklo mi hlavou. Ne, ne, ne, ne, ne! To nemůže být pravda. Do hajzlu! Tohle se nemělo stát! Podlomila se mi kolena, spadl jsem na zem a začal brečet jako malé děcko.

Dvě hodiny jsem nebyl schopný žádné činnosti. Měl jsem u sebe poslední dvě dávky. Dal

jsem si to najednou, abych se probral. Probral jsem se v jedenáct v noci. Bylo mi jasné, že za hodinu tolik peněz neseženu, nestihnu tam ani dojít. Běžel jsem. Běžel jsem, jak nejrychleji jsem mohl. Byl jsem tam deset minut před půlnocí. Už mě čekali.

„Kde jsou prachy?!“ zařval na mě Všivák. „Nemám je. Dej mi týden a dostaneš to i s úrokem. Jenom jí neubližuj!“ Vítězoslavně se usmál: „Posral sis to, Moore. Skončete to s ním.“ Odešel. Dva hromotluci mě chytili a svázali. Přivedli Ann. Svázanou, špinavou a nahou. Před mýma očima ji znásilnili. Řval jsem, svíjel jsem se na zemi ve snaze se vyprostit z lana a zasáhnout. Když bylo hotovo, povalili ji na zem a jako lovnou zvěř ji prostě zastřelili. „Nee!“ zařval jsem a začal se zmítat ještě víc. Začali do mě kopat, kopali a kopali. Bylo mi to jedno. Právě zastřelili moji milovanou ženu. Dostal jsem kopanec do hlavy a omdlel.

Probudil jsem se venku na ulici a cítil jsem se jako zbitý pes. Teprve svítalo a mě jen zvolna docházelo, co se za posledních několik hodin stalo. Pomalu jsem šel po nábřeží. Pak přes most. Ale na druhý konec jsem nedošel, skočil jsem do Temže. Už jdu za tebou, Ann!

O smrti manželů Moorových se nikdo nikdy nedozvěděl. Rybáři z Temže sice po čase vytáhli dvě těla, ale nenašla se osoba schopná je identifikovat.

Lukáš Kmoch (kvinta)

PRVNÍ ČÍSLO ŠKOLNÍCH NOVIN PRO VÁS PŘIPRAVILI

DIE ERSTE AUSGABE DES ŠALDOVINY HAT FÜR EUCH VORBEREITET

Klára Kopytková (kvinta)

Anna Horová (1. A)

Anna Michlová (4. A)

Barbora Elisová (3. N)

Jiří Beneš (kvinta)

Kateřina Záklasníková (prima)

Lída Hauznerová (3. N)

Marie Malinovská (kvinta)

Lucie Loumová (2. N)

Tomáš Felkl (3. N)

Tomáš Ryška (kvarta)

Kateřina Osterová (4. A)

Lukáš Kmo ch (kvinta)

Jmenovitě redakce děkuje panu řediteli, panu profesoru Voženílkovi, paní profesorce Fantové, paní profesorce Pelz a školní kopírce.

Die ganze Redaktion würde gerne namentlich Herrn Direktor, Herrn Voženílek, Frau Fantová, Frau Pelz und natürlich auch dem Schulkopierer danken.

FX_SALDOVINY

Naskenujte jmenovku na Instagramu a sledujte
fx_saldoviny.